

jo nu være Fremtiden forbeholdt at vise, hvilken Vej Rigsdagen vil gaa, om den vil gaa den Vej, Skattekommissionen har foreslaaet med Hensyn til Behandlingen af de nuværende Hartkornskatter, eller om man vil gaa den Vej, Landstingsflertallet har foreslaaet. Det er noget, hvorom der selvfølgelig, naar Sagen en Gang maatte komme i Fællesudvalg, ogsaa fra dette Tings Repræsentanters Side vil blive forhandlet med den bedste Villie og det bedste Ønske om at komme til en Forstaaelse. Da jeg gerne vil søge at fordele Lys og Skygge lige, vil jeg ikke tilbageholde, at der ved Landstingets Principper er noget, jeg finder kan være ganske heldigt. Det er nemlig det, at det, naar man gaar den Vej, Landstinget vil: at ophæve alle de bestaaende Ejendomsskatter, følger af sig selv, at Statskassen maa faa igen de Millioner, som ved Hartkornsudjævningen bleve udbetalte til adskillige Ejere af faste Ejendomme. Det er ganske vist ikke noget svimlende Beløb, men dog et Beløb, jeg ikke tvivler om, at den ærede Finansminister vil sætte stor Pris paa at faa ind i Statskassen særlig ogsaa under de nuværende Forhold, og ogsaa af den Grund tvivler jeg ikke paa, at han vil gøre sit yderste for at passe paa, at disse Penge ogsaa kommer ind. Ganske vist tales der i Landstingets Forslag ikke et levende Ord derom, men jeg gaar ud fra, at det dog ene og alene beror paa, at man i Skyndingen har glemt det. Landstingets Forslag bærer jo i mange Henseender Præg af at være udarbejdet under et Hastværks Tryk. Det er naturligvis en Ting, man blot har glemt at tage med. Det kan naturligvis ikke et Øjeblik falde det høje Landsting ind at stille sig paa det Standpunkt, at det siger: Nu oghæve vi alle disse Skatter og ogsaa den Del deraf, som man i sin Tid har faaet klingende Mønt for at paatage sig; vi ophæve Skatten, men Betalingen beholde vi. Det er givet, at Landstinget ikke et Øjeblik har tænkt paa at stille sig paa et saadant Standpunkt. Det er altsaa blot en Forglemmelse, og jeg tvivler ikke paa, at man fra Landstingets Side, naar man nu er gjort opmærksom derpaa, vil skynde sig med at faa dette berigtiget.

Hvad jeg hidtil har udtalt, angaar nærmest Spørgsmaalet om de Skatter, der enten direkte skulde ophæves, eller som gennem en Overføring til Kommunerne skal benyttes til Kommuneskatternes Nedsættelse. Efter begge Systemer af Forslag skal der jo sættes noget i Stedet. Efter Landstingets Forslag vil der blive ophævet

Statsskatter til et Beløb af ca. 10½ Mill. Kr. Efter Skattekommissionens Forslag vil der til Kommunerne og derigennem til Skatteyderne blive overført Skatter til et Beløb af omtrent den samme Størrelse. Jeg har beregnet det til 10,277,000 Kr., idet der jo gennem Skattekommissionens Forslag ikke blot overføres Størstedelen af de nu bestaaende Ejendomsskatter men tillige 4/5 af den ny foreslaaede Formueskat. Det er jo selvfølgelig, at naar man disponerer over et saa stort Beløb af Statskassens aarlige Indtægt, maa der noget til Erstatning derfor. Det simpleste og maaske det klogeste vilde under Hensyn til den fremrykkede Tid af Rigsdagssamlingen, hvorpaa vi befinde os, maaske være, at man helt udsatte dette Spørgsmaal om Kompensationen til en senere Forhandling, at man foreløbig enedes om at disponere over disse 10½ Mill. Kr. af Skatter, og saa lod det være forbeholdt en senere Forhandling paa Rigsdagen om, hvorledes man skulde erstatte den største Del af dette Beløb med ny Skatter. Jeg nærer ingen Tvivl om, at da det jo vilde være ganske nødvendigt, at Statskassen fik en saadan Erstatning, vilde man ogsaa under det Tryk, som derved vilde komme til at hvile paa Rigsdagen, temmelig let og maaske lettere end nu komme til en Overenskomst om, hvorledes disse ny Skattelove skulde se ud. Men jeg kan ikke skjule for mig selv, at efter den sædvanlige Stilling, som man i Ministeriet og i Landstinget plejer at indtage i slige Forhold, vilde man rimeligvis ikke acceptere denne i sig selv saa fortrinlige Ide. Man vil hævde, at samtidig med, at man disponerer over 10½ Mill. Kr. Skatter, skal man ogsaa have slaaet fast, hvilke ny Skatter der skal træde i Stedet. Skattekommissionen har gjort sit Forslag i saa Henseende, Landstinget har gjort sit Forslag. Hvad Skattekommissionens Forslag angaar, har det jo været saa udførlig forhandlet her i Tinget, at det ikke kunde falde mig ind nu at komme ind paa en nærmere Fremstilling deraf. Derimod er det Skattesystem, der er foreslaaet fra Landstingets Side, noget splinternyt her i Tinget, noget, som vi aldrig her i Tinget have beskæftiget os med i Form af Lovforslag, noget, som derfor kræver den nøjeste og alvorligste Undersøgelse, og derom skal jeg tillade mig at gøre adskillige Bemærkninger.

Det vil allerede let ses, at medens Skattekommissionens Forslag — jeg taler her særlig om de ny Skatter, Formue- og Indkomstskat — er klart overskueligt og